

13. szám.
Nov. 24-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember–december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

MIND HIÁBA !

Mind hiába, mind hiába!
Hiába vetik a konkolyt.
Ninesen rajta többé áldás;
Nem úgy van ma, régen hogy volt. —
Magyar, horvát, szerb és oláh
Nem fújja a régi nótát;
Nem játsza el többé senki
Itt a drúzt és maronitát.

Éljen minden testvérnemzet!

Mind hiába, mind hiába!
Titkon szított bosszúszikra
Nem gyujt többé; a testvérek
Ráismertek rokonikra.
Ha többet nem, de egy szent szót
Megtanultak egymás nyelven
Hogyan mondják e szót „éljen!”
(Ez most a legszentebb jelvény.)
Éljen minden tesvérnemzet!

Mind hiába, mind hiába!
Derék tanító az élet :
„Ki összetart, együtt megél;
Egyenkint vész, ki elszéled!”
Mefogadtuk e tanítást
S nem felejtjük soha többé!
Igy leszünk majd, egymást értve
Egymást védve erősebbé.

Éljen minden testvérnemzet!

Mind hiába, mind hiába!
Hazughírek denevéri :
Megégetett zászlóinkról. . . .
Minden ember jól ismeri,
Kik szeretnék, ha úgy volna ?
Kik danolják ezt a nótát ?
De már azért meg nem érzük
Itt a drúzt és maronitát . . .

Zsivio és szetreászke!

K—s M—n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

FOGADJUK FEL, HOGY NEM POLITIZÁLUNK.

(Kakas Mártontól.)

Egy jó ismerőmet mentem meglátogatni, kihez már régóta készülék; ott még néhány elvbárátunkra találtam; mielőtt szóhoz juthatunk vala, a házigazda ezt az indítványt tevő.

— Édes feleim, én reggeli tíz órától most négyig konferencián voltam, hatkor megint konferenciára megyek, éjfél vet haza onnan, a fejem tetejéig vagyok a politikával, pihenni szeretnék.

„Mi is ugy vagyunk!“ szavazánk közbe.

— No hát fogadjuk fel egymásnak, hogy egy rövid órácska lefolyásáig **nem politizálunk.**

Kezetadtunk rá.

„Kezdjünk hát beszélni másról.“

— Ugyan csunya locspocs idő van odakinn.

— Már az igaz, csak már megint *nyár* lenne.

— Ad vocem „nyár“ igaz, hogy *Nyári* azt mondta a konferencián, hogy nem kell. . . .

„Ahol van ni; már megint politizálunk!“

— Igazság! beszéljünk másról. Mikor volt ön a *Svábhegyen* utoljára?

— Kérem alásan, az *Széchenyi*-hegy; már én nem hagyom *Széchenyit* elvitatni a hegyüinktől.

— Hejh, most látjuk csak, milyen kár, hogy *Széchenyi* meghalt, az tudna kiségiteni bennünket ebből a zavarból.

„Ahol van ni; már megint politizálunk.“

— Igaz biz az. — Azt hallottam, ön híres spárgákat természet a *Széchenyi*-hegyen. Lehetséges az?

— Igen könnyű mesterség; csak az alapját kell jól elkészíteni.

— Épen, mint a jó *constitutionak*, ugye?

„Megint benne vagyunk már a politikában.“

— Ejnye! igaz. — Hagyjuk el hát. Mit csinál a kis *Edömérke*?

— Oh a kis *Edömér* már nagy *deák*.

— Valjon helyesli-e *Deák*, hogy a főispánok elfoglalják a székeiket?

„Ismét csak politizálunk.“

— No már most felfogadom, hogy olyan tárgyról beszélek, a mi nem vezet politikára: *Czukrosan* szereti ön a theát?

— Sőt egészen *czukor* nélkül.

— Tán meg akarja buktatni a *czukorgyárakat*?

— Megbuktatja azokat a *répára vetett adó is*. „*De bizony csak megint politizálunk.*“

— No, nem teszszük. Én úgy találom, hogy a *répaczukor* nem olyan *kemény*, mint a *nádczukor*.

— Apropos! „*Kemény.*“ Mit szól ön a *Kemény* cikkeihez? Igaz, hogy a *fiatalság fáklýászenét* fog neki ezekért adni?

„*Itt vagyunk már megint a politikában.*“

— Ej! — Csakugyan. Megyünk ma a *színházba*?

— Mit adnak?

— A *czárnét*.

— Valjon a *porosz regens* miért nem ment el a *czárné* temetésére?

„*De már csak nem jövünk ki a politikából.*“

— No, ez most az utolsó; már most igazán nem beszélünk többet semmi politikumot. *Nagyon jók* thea mellé az ilyen *kiflikrumplik*, *nagysád*.

— Valjon ilyen *krumplikat* szüretel-e *Garibaldi* *Caprerában*?

— Hanem én úgy hiszem, hogy a *ludzsir* jobb a *krumpli* mellé, mint a *vaj*?

— *Ecce!* mit beszélt *Vay H—k* *Palival*?

— Holnap jön *szinpadra* a *Ploermeli bucsu*. Előbb, mint *Bécsben*.

— Természetes, minthogy az *olasz énekesek* mind *Garibaldihoz* mentek önkénytesnek.

— Valjon lesznek-e az idén *báljaink*?

— Kétségtelenül; a *horvátokkali egyesülés* örömére; *instellációk*, *restaurációk*, *országgyűlés* alkalmával.

Ekkor azután úgy beléjöttünk *követválasztás*, *tisztujítás*, *főispániktatásba*, *statutumokba*, *diplomákba*, hogy egyszer azt vettük észre, hogy a *Corpus Juris*, *jus publicum*, *törvényczikelyek*, *országgyűlési naplók*, mind a *theasztalra* kerültek, s csak úgy kerestük a *paragrafusokat* belőlük *egymás felvilágosítására*.

„*De hát e szerint már megint benne vagyunk a politikában!*“

— De már ebből nem is menekülünk ki. *Nincs* itt más mód, ha egy kis *pihenést* akarunk *szerezni*, mint hogy *menjünk haza*, két ember

együtt ne maradjon, otthon zárkózzunk be; akkor talán a magányban sikerül egy kis *törvény-szünethez* jutnunk.

És úgy tevének; kiki sietett haza — megpihenni politikától. Alig vártam, hogy hazaérjek, otthon bezárkoztam, az íróasztalomon várt rám

az estipóstával jött *hirlaphalmaz*, abba beleültem, elolvastam valamennyit, — és akkor vettem észre, hogy ez ugyan szép találmány arra a végre, hogy az ember a *politikától megpihessen*.

Bizonyosan tudom, hogy a többiek is mind így jártak.

A KEMÉNY LELKIPÁSZTOR.

Epen a jelen század első évében történt :

— Recskiek — szólott a g—i esperes — kit választottak s hívtak meg papjoknak?

A felszólításra, a gyűlésbeli sokaságon, két szűrös egyéniség hatol keresztül; a tisztelendő és tekintetes ülnök urak előtt megállván, egyike úját orrára tévé gondolkozik, majd társát egy oldallökéssel unszolja :

— Mondja ki már kend, hogy kit?

— Tiszteletes Gödény István urat verberandum publicum — szólal fel a másik követ-társ.

— Göde István urat — igazítá helyre az esperes — a választás s meghívás helyes, fogjanak kezét.

Erre a többi tisztelendők közül egy magas, vállas, barna, túlkomoly tiszteletes férfi lépett elő, a követekkel kezét fogandó. Beszélték, s igaz is volt, hogy az imént nevezett egyén a külföldi akadémiáról mint bölcsészet-hit-tudor kettős oklevéllel tért meg; ő akadémiára menetele előtt vidor, társaság- s barátság-kedvelő, szelid jámbor kedélyű volt; de Hollandiában járván, ott legjobbnak vélt barátja Száldobosi János valami hajóra csalta s ott eladta, honnan többi az esetet észrevett barátjai nagy ügygyel bajjal válthaták vissza, azóta ember- és világgyűlölő, mogorva s komor lön, azóta összevont homloka ránczai közt legkisebb derületet, ajkán mosolyt senki se láthatott; álnok barátja még kiszabadulása előtt megszökött, még azon helyet is kerülvén, hol Gödének hírét hallhatná.

Kézfogás után az esperes a követeknek s az új papnak atyai intést adott, az utóbbinak különösen szívére köté, hogy a r—i egyházon nagyon sok a rés, ezen réseket foldozni mulhatlan kötelességének ismerje.

Örömmel távoztak, s vonták maguk után papjokat a r—i követek; még alig hatoltak a gyűlés-terem ajtajáig, mikor az egyik követ széles jó kedvében jót rántván a komoly férfiú felső öltönyén, őt az áldomás megívására szólítá fel;

mire ez válaszul az áldomást sürgetőt úgy arczon csapá, hogy az belebödült.

— Mi az? — kérdék a véletlen zajra felriadt esperes és ülnökök.

— A rést kezdem foldozni utasításom szerint, — válaszolt hidegen G. úr.

Beköszönő beszédében is világos szavakkal s kemény hangon adá értésökre hallgatóinak, hogy ő az írás szavai szerint, inteni, dorgálni s feddeni fogja őket; rajta lesz, hogy a rábizott nyájból még csak egy gödölye se vesszen el. Szavát be is váltá; templomban s azon kívül legkisebb rendetlenséget sem türt meg; hol kemény dorgáló szavai hatás nélkül maradtak, ott a pásztori bot, az akadémiáról hozott vastag nádpálca szorítá vissza az illő korlátok közé a rakoncátlanokót. Az iskolás gyermektől kezdve a legelső előljáróig, mindenki oly tisztelő félelemmel járult eleibe, mint Mózes az égő csipkebokorhoz. Ő vele történt, mikor az iskolásgyermektől kérdé : „Ki teremtette a nagy világot?” A gyermek reszketve válaszolt : „Nem én tiszteletes uram.” A kérdés ismétlése közben a gyermekre rádobbantván, a gyermek pityeregve folytatá : „én én tiszteletes uram, de soha se cselekszem többet.”

A nép közt, hogy ha szóváltás vagy viszálykodás történt, elég volt annyit valakinek kimondani, „mindjárt ide hívom a tiszteletes urat” egyszerűen elhallgatott mindenki, a czivódók szétoszlottak, vagy rögtön kibékültek.

Egyszer a paplak körüli kerítést igazgatták, azt G. úr kedvére be is végezték hallgatói; helyeslőleg szólt :

— Megvagyok kendekkel s munkájjal elégedve; az áldomást megadom.

Vette a pinczekulcsot, intett munkás hallgatóinak, kik szó nélkül kísérték le a pinczébe. Itt keresi a lopót, poharat, egyiket se találja.

— Se baj, — szólt komolyan, — okos ember

könnyen segít magán, én mint gazda jó példával megyek elől.

Ezzel egy teli boroshordót helyéről kiemel, azt mintha csak valami könnyű kancsó volna :

— Isten éltesse kurátor uramat, — felköszöntéssel szájához viszi, abból egy hosszút húzott. Ezután a rábámuló kurátornak odanyújtja, ki „köszönöm alázatosan nem iszom“—mal háritá el magától az iszonyú pohárt; sorra kínálta a többi jelenlévőket is, kik „nem élek vele“ kifogással mellőzék a kínálást.

— Ha nem tetszik, lúdra szénát nem vesztegetek — szavak közt tevé helyére a hordót.

Egymásra néztek, s mint jöttek, szomjas torokkal távoztak az áldomásra hívottak; csak mikor a paplaktól jó távol voltak, mert egy a többi közül ilyen észrevételt tenni : „soha se tiszta szer komám uram.“

Máskor észreveszi t. G. úr, hogy a falu bikája zab-vetésére kapott, ráüzen a bírónak, hogy a bikát kompeskálják. A bíró visszaüzent, hogy ő ezt nem teheti, mert a bika nagyon hamis, tesék magának tiszteletes uramnak.

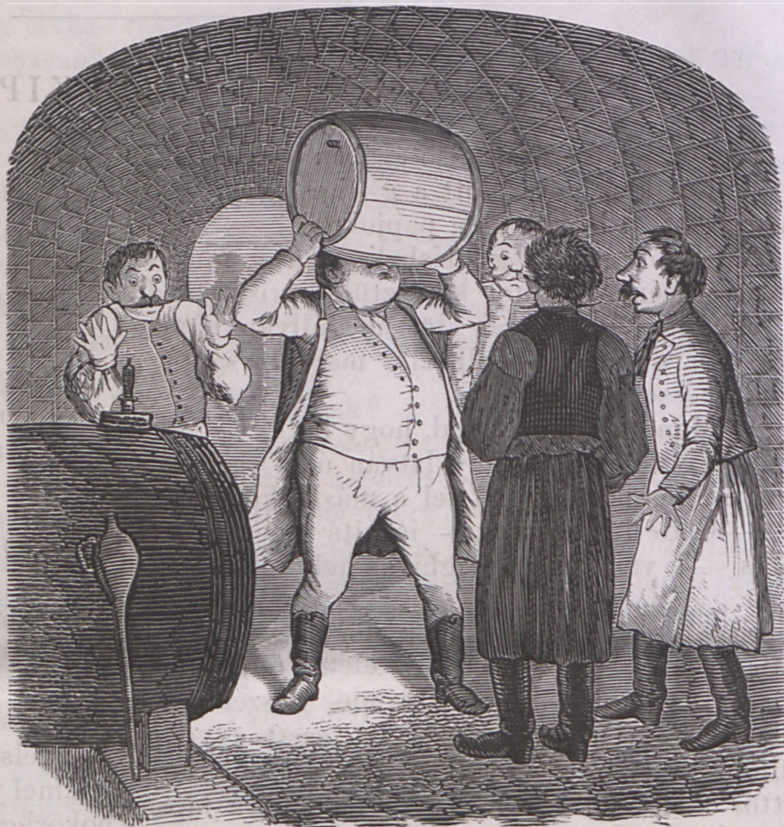
Hire ment ennek a faluban; a falusiak örülni látszottak azon, hogy mégis akad a faluban Istennek olyan teremtese, ki tiszteletes urral daczolni mer.

Az öröm kevés ideig tartott.

G. úr alkonyatkor kiballagott szántóföldre, a hamis bikát vetése közt találta; ez mihelyt őt meglátta, elmordult, lábával a földet kaparta, mintha a küzdést előérzené, vastag kormos nyakát megszegei; t. G. úr a támadást be nem várva, oldalvást a bikának ugrik, annak mindkét szarvát megmarkolja, a megszegett nyakat féretőri, a hamis bikát iszonyu erővel földre teríti, egyik

kezével a bika szarvát a földre szögezvén, más kezében lévő nád-pálcájával csipöm vesén a bikát addig veri s páholja, míg rúgni s mozogni birt.

Az összetört bikát szekeren vitték haza a falusiak.

A határtalan uralkodásig vitt fegyelmet végre megsokallották a r—iek, a falu házánál összegyűlvén, elhatározták, hogy egyházukban a szolgálatot tiszteletes urnak felmondják. A falu akaratjának közlésére a kurátort szolíták fel. „Két ökörért sem“ válaszolt a felszólított. A megbízás végig ment minden előljárón, de a megbízást mindenik ezen szavakkal : „hát ezért a faluért?“ utasítá vissza. (Vége következik.)

Ofen Sz—1.

—Biharmegyében Sz—1 helységben lakó szolgabíró 1858-ban első német jelentését levén elkészítendő, mivelhogy nem érezte magát elég erősnek a német nyelvben, segélyül előhivatta a helybeli ref. lelkészt, ki azonban szintén nem volt elég erős tekintetben. Nagy ügyvel bajjal végre csakugyan elkészítették a német jelentést, de az iránt semmiképen sem tudtak tisztába jönni,

miképp tegyék ki németül ezen szót: „Kelt.“ Ekkor egyiknek eszébe jut, hogy nézzék meg az akkori úgynevezett Almássy-bankjegyen, miképp van az kitéve, s látják, hogy : „Ofen.“ Megvan! kiáltá a szolgabíró! a lelkész ugyan elleneszólt, hogy Ofen anyit tesz; kemence, de a szolgabíró semmiképen sem találván összeegyeztethetőnek a „kemence“ szót a bankjegyen, aláírta : „Ofen Sz—1.“

Titkos denuncziációk.

A policzajnak titokban besugja **Kakas Márton**.

XVII. Egy vakmerő szektárius, a ki erőszakosan

akar bejutni a paradicsomba.

XVIII. Bizonyos debreczeni hentesmester : neve-

zetessé tette magát azáltal, hogy az „idegen nyelveket” minden tőle kitelhető módon üldözi és mortifikálja.

Egy körrendelet értelmezése.

Felsőbb helyről leirat érkezvén, hogy a községek az erdőknek nagyon ártalmas *rovark* pusztítása és kiirtása iránt jelentéseiket a cs. k. szolgabíróhivatalhoz mielőbb beadják.

N. E. község érdemes előljárósága a *rovark*at többszöri hányás vetés után tolvajoknak (azaz faorzóknak) értvén, a fentebbi körlevelet következőkép tudatta a néppel : „Tudomására jöven a cs. k. szolgabíró hivatalnak a falopás következtében történt fapusztítás, ezennel mindenkinek tudomásul adatik, hogy a ki jövőre fát lopni az urasági erdőből merész, vason fog a cs. k. szolgabírótság elé kísértetni és szigorulag megfenyíttetni.”

A cs. k. szolgabíróséghez pedig következő jelentés küldetett. — A rovarok (illetőleg tolvajok) erdei pusztítása következőkép olvasható.

1. A pagonyokból kivezető mellékes és a falopást előmozdító utak szüntetessenek meg.

2. Az urasági erdőkerülők 10 ft. évi fizetésük felemelendő, hogy becsületesen megélhessenek, és a fát ne kényszerítettessenek bitang árért a faorzóknak kéz alatt eladni.

3. Ha valamely falopó a cs. k. szolgabíró hivatal elé fog kísértetni, az ne a diványra ültetessék s még szivarral is megkináltassék, hanem érdeme szerint büntetendő.

4. Hogy az uradalmi tiszték a kerülőkkel egyet ne értsenek, — hanem őket szemmel tartsák.

És ha mindezek teljesítetnek, jót áll a község, hogy a fapusztítás meg fog szünni.

Korrajzok.

XVIII.

— Mit olvas olyan nagy figyelemmel komám?

— Ihol hirdetnek valami nagyon jó patentirozott — svábirtó szert.

XIX.

Hogy fog kinézni a legitim Európa, ha a kötések krinolinja le lesz róla oldva!

A hős Zrínyi.

B. megye Cs—a helységében egy csapszék fölött a szigeti hős van czégül választva a mint harci buzgá-

nyát magasra emelve agyon akar ütni egy sült malacot.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAP- JAIBÓL.

— A hivatalából elmozdított főnöktől bucsuzás alkalmával azt kérdi egy városi polgármester, ki épen szivéből kívánt neki „jó utat.“

— Hát ezekkel nagyságos uram mit csináljunk? — s rámutatott a 40 kötetnyi Reichsgesetzblatra.

— Köttesétek be fiaim *elől is* bőrbe jó vastagon hogy senki se férhessen hozzá.

— K—. városában ujczoztak.

Férje helyett egy koros asszony jelent meg, bejelenteni, hogy fia már nem él.

— Özvegy-e kend? — kérdi egyik besorozó biztos.

— Nem én. Él a férjem.

— Hát miért nem jött el?

— Nem becsületes emberek közé való az kérem alásan.

— Épen azért kellett volna ide jönnie.

— Sz—on M. boltjába belép G. hivatal-szolga s kér négy lat gubicsot.

M. Minek önnek ez a sok gubics?

G. Tintának.

M. Azt tudom, de *minek oly sok?* hisz csak nem szándékoznak még annyi tintát nálunk elfogyasztani?

G. Igaza van uram, adjon kérem csak egy latot.

— Egy itolnok, a ki ezelőtt két hónappal, azért mert magyar ruhában járt s azt letenni nem akarta, *hivatalát vesztette*, volt tisztitársait *ismét collegáknak* kezdi czimezni.

— Már most lássunk egy kis gründlich Geographiát.

Hivatalos levélczím :

An das löbliche k. k. Pfarr-Amt *Kühn-Hetyes'er*
Comitat Gross Kumanien

in *Tiszabat*.

— A cs—i tiszteletes predikációit nagyon kevés számu gyülekezet érdemesíté hivei közül figyelmére. Egy vasárnap azonban csaknem minden hiveit a templomban találta összegyűlve. Az e felett meglepelt lelkész, isteni tisztelet után gondnokától kért felvilágosítást e tárgyban.

— Annak oka az — felele a curator — mert ma reggel doboltak az utcán, s a nép adót véelve doboltatni, kiki igyekezett házatól eltakarodni s így lett, hogy az épen nyitva levő templomba mentek be.

= Titus tollnok mint vizsgáló-bíró kérdi a panaszlót :

— Hát megverte e kendet a vádlott?

Felelet :

— Igenis megvert, midőn a tilalmasban meg akartam zálogolni.

Van-e kendnek tanuja? Láttá-e valaki? — kérdi a bíró.

Felelet :

— Nem látta senki, mert kerülő csak magam vagyok, és éjszaka volt, de hazáig kísértem a panaszlottat.

— Nem ér semmit, mond a bíró, nincs igazságod, *máskor mikor meg akarnak verni, híj előre tanukat, különben máskor sem leend igazságod.*

Ez kurta eljárás vala, nem sok ész s nem sok fáradság kellett hozzá. — Hanem hallom, hogy az igazságkiszolgáltatás következtében a kerülő beadta gazdájának lemondását, s most az illető birtokos a tollnok urat akarja megkínálni ezen állomással.

= A mostani tisztviselők minden erőt mozgásba hoznak, hogy a restauratióig az *utak* egészen elkészüljenek, s valóban a nép soha sem készítette oly ritka buzgalommal az utat — *nekik*.

= Miután olvastuk a hirlapokban, hogy itt az adópénztárt kirabolták, amott pedig egyik hivatalnok be sem várta a restaurációt, hanem egynehány -- ezer -- forinttal előre elment, sokan azon véleményben vagynak, hogy midőn az előjáróság az adókat beszámítja, egyszersmind *be is kellene tábláztatni*; csak hogy ez nagyon sok bajjal járna, mert előbb a telekkönyvi jegyzőkönyveket kellene megnézni. Igen de hol? melyik törvényszéknél? ki tudná azt? és osztán még az is kérdés: van-e ott az érdekletteknek *birtokivók*? e nélkül pedig a betáblázás nem eszközölhető.

= *Márton*. Valahára tehát van mégis egy **tragoediánk**.

Miska. Hogy-hogy? melyik az a par excellence? „valahára.”

Márton. Hát a *ploermeli bucsu*. Tudod ebben a szóban tragoedia a gyök az, hogy „*tragos = kecske*.” E szerint a *ploermeli bucsu tragoedia*, mert abban egy kecske játssza az egyik főszerepet.

= B. I. j-i közbirtokos hivatalos rendeletet kap, hogy egy meghatározott napon mulhatlanul megjelenjék Gy—n a törvényszék előtt. Az idő rövid, lovai hon nem léteben kénytelen fogadott lovakon tüstént útra kelni, hogy a barátságos sárban annak idejében Gy—ra érjen. Két napi keserves utazás után csakugyan eléri uta-

zása czélját. A határozott időben beállit a hivatalszobába, megtudandó, mi tárgyban idézték?

Hivatalnok. Ön B. I. j-i közbirtokos.

B. Igen.

H. (Egy kis melltűt mutatva.) Ösmeri ön ez ékszer, nem volt ez valamikor az öné?

B. (Figyelemmel nézi.) Nem ismerem, soh' sem láttam.

H. Ugy uraságod hazautazhat, *csak ezt akartam öntől megtudni*.

Képzeltetni B. kellemes meglepetését, midőn tudakozására azon felvilágosítást nyerte, hogy egy valamikor nála szolgálatban volt nőt lopásért elfogván, több holmi között a kis melltűt is nála találták, s mint-hogy az említett személy annak gazdáját kivallani nem akarta B-t ily keserves útban bezavarták csak azért hogy megkérdezzék, valjon nem az övé volt-e az?

= H. A. orvos egy bérmentetlen hivatalos levelet kap a kereskedelmi kamrától, a melyért kénytelen 15 krt. póstabért fizetni. — A mint a levelet felbontja, nagy boszankodására azt olvassa belőle, hogy az irat bár neki van czimezve, mégis valami más H. nevű egyénnek szól, kit a k. k. holmi elmaradt fizetésre felszólít.

H. méltó bosszuságában ir a k. k.-nak, hogy miután véle ok nélkül 15 kr. póstabért fizettettek, ez összeget magának megtéríttetni kéri.

Rövid idő mulva H. egy hivatalos Zahlungs-Auftraggal tiszteltetik meg, melyben 45 kr. büntetési pénzt követelnek tőle, minthogy a kereskedelmi kamrához *bélyegtelen papiroson folyamodott*.

= (*Kéretnek a Karok és Rendek*.) — Azt mondta kee otthon Csalóközben, hogy itt Pozsonyban egészen minden új, és az országházán még is a régi tábla — a K. K. betűk.

— Igen ám anyjuk, csak hogy magyar betűk.

— Szeretném tudni, hogy olvasná kee magyarul.

— No ha még annyit se tudnék: „Kéretnek a Karok és Rendek.

= (*Menjen Debreczenbe*.) — Tekintetes rendőrtanácsnok ur... Én tánczmester vagyok, ime instancziám:

— Menjen Debreczenbe.

— Kérem alássan, ott már van kettő.

— Menjen harmadiknak.

— De itt ohajtanék maradni, itt magam leszek.

— Akkor adjon be magyar folyamodványt, itt az instancziája: küldje Debreczenbe, ott még felveszik németül.

R é b u s z.

„Franciscus.”

(Tessék kitalálni mit tesz ez?)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Nem ordítasz már? kérdé az anya, sírását szüntető fia-
tót; „de minyá ordítok megint, csak pihenék!” — Kuttyából nem
lesz szalonka. — A sváb is annak örült, hogy ellopák a ládát, de
nála a kulcsa, nem mehetnek bele. — Szép a papíroson festett
baraczk, de nem lehet belehatolni.

— — Miután a pesti izraelita közönség elhatározta, hogy templomaiba, iskoláiba kizárólag behozza a magyar nyelvet, s a zsidómagyarító egyletet újra életbelépteti; — az Üstökös szerkesztősége is protocolumba véteti, hogy ezentul nem fog rossz élezcet közzélni a zsidókrul.

— — (Mondja meg kend, sajtószabadság van-e most, vagy nincs?) Hát ez úgy van, mint mikor az urlovarok akadályversenyt futtatnak; keresztül van húzva a pályavonalon három magas sövény; azokon át kell ugratni. Jön az első ló, az megijed a sövénytől, nem mer neki menni, inkább kitör a pályából és visszafordul. Jön a második, az nagyot ugrik, átveti magát a sövényen, hanem a nagy ugrásban kitöri a lábát. Jön a harmadik, az nagy néz se eget se földet, neki megy a sövénynek, s feldönti, akkor aztán a támadt résen utána mind átnyargal a többi, a nélkül, hogy ugratnia kellene.

— — (Miért küldözi ki a nápolyi király Gaéta várából ezerével az embereit?) Hát az úgy van, mint mikor a rabszolgakereskedő-hajó lyukat kapott; aztán könnyíteni sietnek, hogy ne merüljön el még. Előbb kihányják belőle a ballastot: ez volt a ministerium; azután tengerbe vetik a néger rabszolgákat; ezek voltak az idegen légiók, azután kihányják az ökröket, lovakat, ezek voltak a hadvezérek, azután a nehéz ágyukat, ez volt Capua, utoljára kidobják Jónást, azt pedig elnyeli a czethal. Hanem a hajó azért mégis elsüllyed.

— — Rómából 100 tallér ára bonbonokat küldtek Gaétába. Majd másunnan még drágább bonbonokat is fognak oda küldeni.

— — (Miért változtatta meg Bonyhádi úr a nevé?) Tudod, dühös magyar volt, restelte, hogy olyan rossz hangzása neve van, mint „Perczel.” Még azt gondolhatták volna, hogy valami német.

— — A finanszministeriummal folyvást humori-

sticus dolgok történnek. Nem rég egy titkos rendeletet közöl alattvalóival, melyben meghagyja, hogy ezután is német nyelven kell folyni mindennek. Ezt a rendeletet rögtön kiadták a Lloydban. Erre megharagszik s újabb titkos dorgálványban ráköti a hivatalnokok lelkére, hogy ezentul mindent titokban tartsanak. Másnap már ez a rendelet is ki volt a Lloydban nyomtatva.

— — (Hát kend miféle hivatalt szeretne vállalni?) Én? legjobban szeretnék *penzionatus főispán* lenni. (Már miért nem *actuarius*?) Csak azért, mert az *aktuárius főispán*nak leszen fizetése 600 forint, a nyudija-zotté pedig **hatezer!**

— — Nagy Péter czárról jut eszembe egy adoma: egyszer fölöltözött napszámosnak, kiment a piacra, beállt favágónak, dolgozott napestig, kapott érte fél rubelt, vett rajta kényeret még sajtot, hazavitte a feleségének: „ime asszony, ezt magam kerestem, — monda; — látod, ha czár nem volnék is, el tudnálak tartani!” Ilyesmi történt most Viktor Emánuellel is; kiment vadászni egyedül a mezőre, s a mint egy nyulat meglő, találkozik egy paraszttal. „Üm, mond a paraszt, az úr ugyan csak tud löni.” — „Tudok bizony.” — „Nem lőné meg azt a rókát, a mi itt az én földemre jár, innen meg a baromfimra; adnék érte két huszast.” — „Dehogy nem, majd rálesek.” Másnap rálesett a király a rókára s meglőtte, a paraszt kifizette neki a két huszast. „Ez az első pénz, a mit megszolgáltam,” monda a király. Másnap egy öltöző ruhát küldött a parasztnak ahhoz a rókaprémhez.

— — Utóbbi időkben elég *órrot* kapott az európai diplomatia; legujabban pedig plane „*órmányt*“ adtak neki (*Russel.*)

— — Egy francia brochure azt indítványozza, hogy legyen a *császár* maga a *pápa*. Alkalmasint ez volt az oka, a miért Eugenia császárné odahagyta Párist.

— — (Annyit emlegetik a lapok azt a „jövő zenéjét;“ magyarulza meg kend nekem, hogy mi az?) A *jövő zenéje*? Én bizony magam sem tudom. Ugy gondolom: a „*macskamuzsika*.”

— — A pesti megyeház fölül már levették a kétfejú sast és a német feliratokat. (Mit fognak helyükbe írni?) Egyelőre azt, hogy „*Gänzlicher Ausverkauf*.”

Levél egy elégtelt hazafihoz.

Hazám szemérmes embere! Nyilatkozatodra minden szem mered, nekem is megáll az eszem erre; mert a kinek egy szemer esze van, az mingyárt azt vetheti szemedre, hogy hiszem eredetileg te voltál az, a ki a magyart *respublikával* kínálád akkor, mikor már épen nem tudott menekülni *semerre*, a miből azt veszem eszemre, hogy te mindig tudod, hányat ütött az óra? csak azt nem, hogy *délelőtt-e, vagy délután?*